

Про Україну

Легенда Поділля

Бог створив нашу землю і почав роздавати її різним народам. Наші предки пізно спохватилися, і землі їм не дісталася. От вони прийшли до Бога, який в цей час молився. Через деякий час Бог озирнувся і запитав їх:

— Чого ви прийшли до мене?

Дізнавшись, що вони осталися без землі, він запропонував їм чорну землю.

— Ні. Ми не будемо там жити. Там уже живуть німці, французи, італійці, — сказали наші предки.

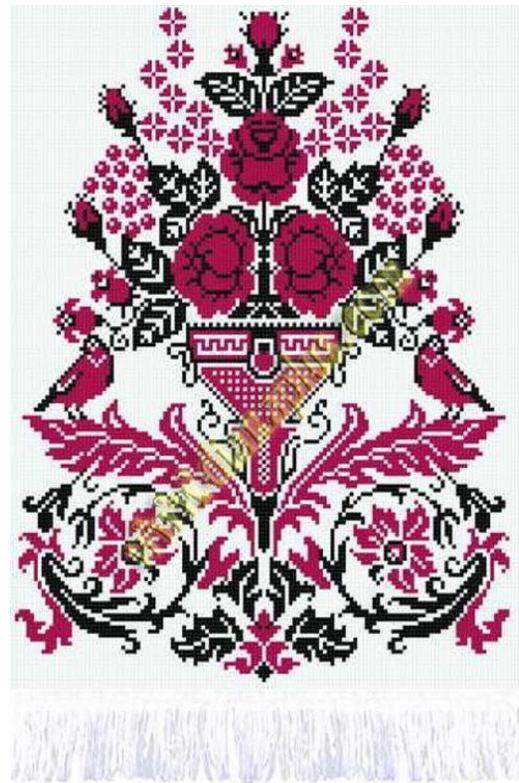
— Ну тоді я дам вам землю, яку я залишив для раю. Там є все: річки, озера, пустелі, ліси, гори. Але пам'ятайте: якщо будете берегти цю землю, то вона буде ваша, а якщо ні — то ворога, — сказав Бог.

Пішли предки наші на ту землю і оселилися там. А країну свою називали Україною. І зараз ми живемо на тій самій райській землі.

Легенда Подніпров'я (Наддніпрянщини)

Існує легенда про те, як одного разу Бог між країнами ділив різні багатства. Всім дісталися якісь скарби. І раптом Бог помітив, як якось невеличка на зріст дівчина в бідному одязі плаче у куточку. Їй нічого не залишалося. Довго Бог розмірковував, чим допомогти сердешній, що подарувати? І ось нарешті сказав: — Я знаю, тобі подарую те, що в мене залишилося найдорожчого — пісню! І пішла дівчина, усміхнена і щаслива, крізь віки із цим скарбом. А була це наша славетна Україна, яку знають у світі як країну, сповнену найніжніших, наймелодійніших, найрізноманітніших пісень.

Легенда про Україну

(Новий Божий Рай)

*Древня легенда віщує, що на світанку світів
Бог оглядав всі творіння нерукотворних днів...
Зклопотавшись в турботах, вирішив перепочить.
Ангелам дав настанову вибрати місце йому,
Щоб відпочинок був плідним і не тривожили сну...
Там, де Земля найбагатша, сонце де світле й блакить...
Птаством кишіла і співом, наче в Раю, кожна мить –
Саме туди, натомившись, Бог поспішив відпочить.*

*Люд там привітний і щирий, де б ступила нога...
Хлібом він, сіллю стрічає і прибавляє добра.
Співом і танцями жваво тішив веселий народ
І піднімав Славу Божу до найчесніших висот.
Бог полюбив цю місцину – гостем постійним бував,
Благословив Він цю землю й Краєм Новим називав...
А тому від України – назва Держави пішла
З Богом вона була завжди, Раєм Новим розцвіла.*

Земле моя, Україно! Краю оспіваний мій!

*Нашого роду колиско, світлий промінчик надій!
Ми народилися жити – землю свою берегти
То ж дай нам, Боже, здобути вірну стежину в житті!
Земле моя світанкова! Квітко легенд і казок, –
Де ще знайти, підібрати слів в твій квітучий вінок?
Щоб зберегти твою славу й Божу твою Благодать,
Щоб всю любов передати, вірною дочкою стать...*

*Славу твою пам'ятаю, про долю твою молю
В Бога благаю підтримки, щоб вберегти від жалю!
Ти, як коштовне багатство, що є у кожного з нас,
Жаль, що не кожен помітить, що берегти тебе час...
Рідна ти нам, наче мати й батько сувора завжди,
Та задля нас усе терпиш, лишень не було би біди...
Силу даєш нам для зросту і подолання висот,
Але, бува, ми даремно тратимо велич чеснот...*

*Мова твоя солов'їна, Богом дана для людей,
Чуємо змалку піснями та примножаєм що день.
Мова твоя зрозуміла й рідна усім нам завжди –
Треба ж її вберігати від словоблуддя «чуми»!
Роду без неї немає, серце народу завмре
І не віднайдемо душу, що у провалля впаде.
Мрію не чути про лайку й іншу сучасну мару,
Щоб тільки мова блаженна в душах торкала струну.*

*Варто завжди пам'ятати й місце своє віднайти,
Щоб за життя подолати шлях до своєї мети!
Місце твоє в Україні лиш на теренах її,
Богом тобі було дане й скроплене кров'ю дідів!
Зради не стерпить як мати, буде чекати завжди*

*Сина чи доньку до хати, щоб від біди вберегти.
Тільки своєю землею душу освятиш свою,
Я ж бо в Країні від Бога щастя своє віднайду.*

*Заповідь вчить нас, ще змалку, шану батькам берегти,
Щоб було добре у світі й щастя зумів віднайти.
Та шанування родинне тільки землею святе,
Бо де земля, наче ненька, там і спасіння прийде!
Свій як не плаче, то чує біль твій і тугу твою –
Рідна земля дасть підтримку й горе візьме в глибину.
Там де коріння міцніють там і дерева зростуть –
Наші дубки українські в землях чужих пропадуть.*

*Нас Україна зростила, гени дала нам свої
Так на що ж линете в далі, щоб розчинитись в імлі?
То ж дорожіть завжди всюди силою й міццю землі
І не скупіться на ласки, як й для батьків у житті.
Тільки коли доведеться втратити ту благодать,
Серце, можливо, й здригнеться, але момент не впіймать...
За океаном далеким сльози не виправлять суть –
Зло просочиться у душу, але чому й не збагнуть...*

*Знову блакиттю ясніє всесвіт, що ще не погас –
З жовтим колоссям цнотливо небо єднається враз...
І зазирнувши у «очі» неба чужого й полів
Ти зрозумієш, що раптом гени проснулись твої...
Розум попросить прощення, думи полинуть туди,
Де над Дніпром Володимир кличе додому завжди,
Де ще Русалки і Мавки хоч і в казкових строках
Знову покличуть кохати і політати в думках...*

*Ти зрозумієш, можливо, що тільки тут на землі
Небо найкраще, бо рідне навіть як грози рясні...
Навіть, коли завірюхи чи буревії шальні –
Ти все одно тут в безпеці, на найріднішій Землі...
Сонце тут ніжне і щире, трави цілющі такі,
Бо лиш для нас освяtilись Богом у цій стороні!
Наша земля – це колиска роду усіх поколінь,
То ж дай їй сили піднятись знову з розбитих колін.*

*Линьмо ж до сонця піснями – аж до Небес в молитвах,
Боже щоб Благословення знов опустилось на нас!
Боже Великий, єдиний, нам Україну храни –
Дай їй в віках розцвітати і вбережи від біди!
Дай нам підтримку і силу землю свою берегти
Дай подолати відступство і від «братів» вбережи!
Дай вберегти у чеснотах благослови знову Край
І не віддай на поталу ти Україну – Наш Рай!*

